

Một vài kỷ niệm về Sư ông Kim Huê

ISSN: 2734-9195 16:53 02/06/2025

Dù ở địa vị nào thì Sư ông vẫn có thể buông xả nhẹ nhàng, vẫn có thể khiêm hạ, giản đơn đi làm những việc cón con của đại chúng. Như chuyện cưa củi này đây, là việc bình thường. Sư ông tu sao nhẹ nhàng đến vậy!

Nghe tin sư ông Kim Huê viên tịch, lòng tôi bàng hoàng thương tiếc. Nhưng tôi vẫn thấy niềm hạnh phúc len vào khi nghĩ rằng Sư ông sẽ về cõi lành, với đức độ ấy làm sao Phật không đón Sư ông.

Chợt những kỷ niệm xưa ùa về, những ngày tháng đẹp nơi mảnh đất Sa Đéc thân thương.

Thập niên năm 2000, tôi thường ghé thăm nhiều chùa trong tỉnh Đồng Tháp, có ghé qua Kim Huê mấy lượt.

Một lần nọ, tôi nhìn thấy Sư ông Thiện An đang lom khom cửa khúc củi. Trời ơi, tôi kêu lên, ngỡ ngàng, vì không ngờ một vị trụ trì cao niên thạc đức như vậy mà lại đích thân làm những việc nặng nhọc. Tôi bèn lấy máy ảnh chụp vội mấy tấm hình, kịp bắt được những giây phút đẹp của Sư ông. Nhưng tôi vẫn xuýt xoa: “Sư ông ơi, mấy chuyện này Sư ông để cho quý thầy trẻ trẻ làm, Sư ông làm con thấy cực quá!”.

Sư ông mỉm cười: “Cực gì đâu con. Làm cho nó khỏe người. Mấy thầy trẻ bận đi học, bận nhiều phật sự lắm”.

Sư ông không nói nhiều, chỉ vài câu vậy thôi rồi tiếp tục cửa khúc củi, đó là một nhánh xoài già, to cỡ bắp chuối, vì dài quá nên Sư ông phải cửa cho ngắn lại, rồi xếp vào sân phơi, khi nào khô thì đem vào kho, để dành nấu bánh tét ngày Tết. Hoặc có ai siêng thì chẻ nhỏ ra dùng để chụm lúc nấu nướng bình thường. Ở quê vẫn dành dụm củi kiểu đó.

Tôi còn nhớ rất rõ, Sư ông người gầy gầy, nhỏ thó, mặc cái quần nâu, còn áo thì màu trắng đã cũ, vải KT, may theo kiểu áo túi của người miền Nam xưa, mặc vừa kín đáo vừa mát. Nhìn cái áo mà lòng tôi trào dâng xúc động, như nhìn thấy hình dáng bà ngoại mình, cũng thường mặc áo túi như vậy. Sư ông gần gũi, thân thương như ông ngoại, bà ngoại, ông nội, bà nội của làng quê miền Tây Nam bộ. Không kiêu cách, không long trọng, chỉ giản dị, trù mẩn, lẫn vào cỏ cây hoa lá trong vườn.

Sư ông cầm cái cưa tay nhỏ gọn, khẽ khàng kéo từng nhát nhẹ, từng âm thanh rơi ra hòa trong tiếng gió trưa xào xạc, tiếng lá đung đưa và hình như có tiếng chíp chíp của lũ chim đậu giữa tán cây thanh bình.

Một không gian trong trẻo, êm đềm của ngôi chùa cổ, khiến người ta sẵn sàng bỏ lại sau lưng những rộn ràng bon chen phố thị.

Tôi giữ mãi ấn tượng ấy, mỗi lần nghĩ tới Sư ông là hình ảnh dịu dàng đó lại hiện về. Sư ông không thuyết giảng, nhưng chính đời sống thanh bần tự tại của Sư ông là lời dạy thật đẹp. Hồi trẻ, Sư ông tình nguyện đi làm ruộng lấy lúa nuôi đại chúng, để cho đại chúng, huynh đệ được rảnh rang đi học. Sư ông lặng lẽ hy sinh, lặng lẽ lui về phía sau cho mọi người hiển danh phía trước. Nhưng chính điều đó mang đến phước báu, chính đời sống nghiêm tịnh, cần mẫn đã khiến Sư ông được tôn kính, được suy cử lên vị trí trụ trì và nhiều chức vụ khác.

Dù ở địa vị nào thì Sư ông vẫn có thể buông xả nhẹ nhàng, vẫn có thể khiêm hạ, giản đơn đi làm những việc con con của đại chúng. Như chuyện cưa củi này đây, là việc bình thường. Sư ông tu sao nhẹ nhàng đến vậy!

Tác giả: **Diệu Kim**